

Çirkinliğin Esrarı

Ömer Seyfettin

Çirkinliğin Esrarı — Ömer Seyfettin

Ömer Seyfettin 1920 yılında öldü. 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu'nun 27. maddesi uyarınca eserin özgün metni kamu malıdır.

Metin, Vikikaynak (tr.wikisource.org) aktarımından alınmıştır:

https://tr.wikisource.org/w/index.php?title=Çirkinliğin_Esrarı&oldid=153311 (revizyon 153311). Bu aktarım Creative Commons Atıf-AynıLisanslaPaylaş 4.0 (CC BY-SA 4.0) lisansı ile paylaşılır; bu PDF de aynı lisansla serbestçe paylaşılabilir.

pdfkitaphane.com

Bilmiyorlar da sevmediklerini, Ediyorlar büyük büyük yemini; Bana gösterme, sen de nefretini, Ne şifalar veren yalanlar var!

Genç kızlarla bir odada yalnız kalmak ne tehlikelidir! Bahusus bizim gibi başı yorgun adamlar için... İşte geçen sene, bu vakit, ben böyle bir tehlike atlattım. Sonbaharda Büyükada'yı çok severim. Tenha çamların altında tek başıma gezmek, uzak sislerden savrulan rutubetli rüzgârın ölümü hatırlatan feryadını dinlemek pek hoşuma gider. Hava, penceresiz bir türbe kubbesi gibi karanlık, gamlı, meyus tur. Her tarafta solan yazın naaşından kopmuş yapraklar sürünür. Gölgesiz dalların arasında sanki zavallı aldatanlarla aldananların görünmez hayalleri dolaşır... Fakat o gün, bu gamlı kubbe, birdenbire yıkıldı. Bir tufan boşandı. Sırsıklam oldum. Yağmurun altında Sermet'in halasının oturduğu köşke kendimi dar attım. Kapıdan girince halime gülen hizmetçi kız, evde küçük hanımdan başka kimse olmadığım söyledi.

— Ey, büyük hanımefendi?

— Bu sabah erkenden gitti.

— Nihat Bey?

— Galiba kulüpte.

— Şu yağmur geçinceye kadar oturacağım. Küçük hanıma haber verme. Rahatsız olmasın, dedim.

Pardösümü çıkardım. Mendilimle üstümü başımı sildim. Soldaki salona girdim. Çılgın yağmur, pancurları, camları tokatlıyor, fasıllı ıslıklarla acı bir fırtına gürültüsü koparıyordu. Ben tabiatın bu münasebetsiz hiddetini dinlerken kapı açıldı. Başımı çevirdim. Sütûde'nin girdiğini gördüm. Bence İstanbul'un en güzel kızı odur! Siyah, iri, parlak gözler...Gür siyah saçlar... Sonra inanılmaz derecede saf bir beyazlık! Mukaddes bir rüya beyazlığı! Acaba on altı

yaşında var mıydı? Zannetmiyorum. Fakat yirmi yaşında sanılacak kadar olgun bir vücut... Bir göğüs ki... Bir boyun ki...

— Neye benden kaçıyorsunuz? Dedi.

Kalktım. Uzattığı bembeyaz elini sıktım. Sıcacıktı. Ta gözlerimin içine bakıyordu. Arkasında beyaz bir bluz vardı. Kısa, siyah etekliğinin altından gözüken bacaklarının, o insanı heyecandan titreten bedii şekline baktım. Kurşuni podösüet iskarpinleri, ince ipek çoraplarıyla öyle muharrik öyle füsunlu bir ahenk hâsıl ediyordu ki... Sanki "şiiir" mefhumunun mücessem bir manasıydı.

— ... Geldiğinizi niye ben duymayayım?

— Rahatsız etmek istemedim.

— Beni mi?

— Sizi.

Diye nazik bir cümleye başlayacaktım. Birdenbire tavrımdan sıkıldım. Elimde büyüyen, birkaç sene evvel denizde kucağıma alarak yüzme öğrettiğim çocuğun karşısında küçülüyor muydum? Vâkıâ işte o büyümüş, koca bir kız olmuştu. Fakat ben, ağabeysinin ağabeyisi... Belki kendimi sıksam, babası da olabilirdim. Teklifsizce güldüm:

— Kızımı rahatsız etmek ister miyim ya...

— Kızınız kim?

— Sen...

Çılgın bir kahkaha attı:

— Ben mi?

—

— Ben ha...

—

Sol elini kalçasına koymuş, şuh bir şımarıklıkla gülüyordu. Koltuğun birisine oturdu. Sade esvabı onu daha ziyade

güzelleştirmişti. Gülümsüyor, ne diyeceğimi kestiremiyordum.

— Siz hakikaten tuhaf bir adamsınız! dedi. Beğendiğiniz kadınlara mı, yoksa beğenmediklerinize mi, böyle büyükbaba tavrı takınırsınız?

—

Cevap vermediğimi görünce birdenbire ciddileşti. Yüzünü bir heykel sükûtu kapladı. Büyük gözlerini yumdu. Keskin bir bakışla beni bir süzdü. İçimden: "Rol, rol, isterik rolleri!" diyordum.

— Kaç yaşındasınız?

— Herhalde Sütûde'ciğim, senden yirmi yaş büyük.

— Onun için mi bana "kızım!" diyorsunuz?

— Hakkım yok mu?

...Karşısına oturdum. Onu küçükken nasıl sinemaya götürdüğümü, orada nasıl dizime başını koyarak uyuduğunu hatırlattım. İşitmiyor gibi dinliyordu.

Yavaş yavaş renginin solduğunu, dudaklarının titrediğini görüyordum. Acaba hasta mıydı? Gevezeliğime, şakalarımaya devam edemedim.

— Ne var Sütûde?

— Hiç! Dedi.

Sonra gözlerini önüne indirdi:

— Ben sizi ne vakitten beridir yalnız görmek isterdim.

Niye beni yalnız görmek istediğini bilmem niçin sormadım. Şaşladım. Hafifleyen yağmurun camlardaki sızışlarına bakmaya başladım. Ne kadar böyle durduk, hatırlayamıyorum. Birdenbire onun hıçkırdığını işittim. Kolunu oturduğu koltuğun yanına dayamış, başını ellerinin içine almış, ağlıyordu. Dolgun omuzları, siyah parlak saçları, bir zambak gibi beyaz, nefis elleri hıçkırdıkça sarsılıyordu. Bir sinir buhranı mıydı? Dört beş ay vardı evlerine

gelmemiştim. Bu esnada, Sermet'in spor arkadaşı Tevfik Çesban tarafından Sütûde'nin, istenildiğini, sonra reddolunduğunu duymuştum. Gizli bir aşk faciası mı vardı? Çesban çok güzel, çok yakışıklı, çok zengin bir gençti. Sütûde'yi alamadığı için Ada'dan kaçmış, Beykoz'un hali tepelerinde bir eve kapanmıştı. İstanbul'a hiç inmiyor, memleketi bütün bütün terketmek için yolların açılmasını beklediği söyleniyordu. Ayağa kalktım. Elimle omuzunu okşadım:

— Ne var Sütûde, niye ağlıyorsun?

Hıçkırarak, yaşlı gözlerini kaldırdı. Bakışında sanki bir alev, siyah bir alev vardı.

— Ben, seni seviyorum! Dedi.

— Beni mi?

— Seni.

Birdenbire yüreğim hop etti. Ben, bu yeni kızlardan bir ejderhadan ziyade ürkerim. Korktuğumu belli etmemek için güldüm:

— Sen deli olmuşsun! Dedim.

Gayri ihtiyarî geri çekildim. Kanepenin ucuna büzüldüm. Kapıya baktım.

— Vallahi, billahi seni seviyorum. Hem üç seneden beri. Eğer beni almazsan, vallahi, billahi kendimi öldürürüm.

— Sen deli olmuşsun, sen deli olmuşsun...

Diye gülüyordum. Kalkıp kaçmak aklıma geldi. Zavallı kızın zihninde bir bozukluk mu vardı? Gözlerini bana dikmiş, garip bir ısrarla bakıyordu. Doğruldu. O bakışla beni bir tesir altına almak istiyor gibi yürüdü. Ta yanıma geldi. Oturdu. Kucağımda büyüyen bu kızın ağzından benim vaziyetimdeki, benim yaşımdaki bir adama karşı –bir romanda okusam hayal olduğuna bile inanmayacağım– tuhaf şeyler çıkıyordu. Dizlerime kapandı. Ellerimi tuttu. Çektim,

eğildi, ayaklarımı öpmeye çalışıyordu. Kaldırmaya uğraştım. Ağlıyor, hıçkırıyor, "Allah aşkına, beni reddetme, beni kovma, senin esirin olacağım!" diyordu. Fakat niçin? Fakat niçin? Ne genç, ne güzel, ne zengindim. İsterik bir çocuğun elinde oyuncak olmak hiç işime gelmezdi. Gülmeyi bıraktım. Gayet ağır bir sesle:

— Ciddi olalım, Sütûde, dedim, seni kendine hürmete davet ederim.

Kollarından tuttum. Kaldırdım. Yanıma oturttum. Gözlerinden hâlâ yaşlar akıyordu. Sordum:

— Çesban'a niye varmadın?

— Ondan nefret ederim.

— O genç!

— Evet.

— O zengin!

— Evet.

— O güzel!

— Evet.

— O çok güzel. Tam sana lâayık! Senin kadar güzel. Yüzünü ekşitti.

Tekrar:

— Ben ondan nefret ederim, dedi.

— Niçin?

— Evvela güzel olduğı için.

— Sonra?

— Genç olduğı için.

.....

Çesban'ın hayali gözümün önüne geldi. Kuvvetli, yakışıklı, âdeta eski Yunan heykellerinin canlı bir numunesiydi. İnce, kumral kaşlarının altında iri elâ gözleri necip bir sükût ile bakar, çehresinde herkesi hürmete mecbur eden asil bir vakar parlardı. Eğer

birleşselerdi, Sütûde'yle ne bedii bir ahenk teşkil edeceklerdi. Halbuki İstanbul'un bu en güzel kızı gençlik gibi güzellikten de tiksiniyordu. "Güzellik kadınlar içindir. Güzellik erkeklerde iğrenç bir çirkinliktir" diyordu. Münakaşamız epeyce uzun sürdü. Ben arada, beklenmedik izdivaç tekliflerine maruz kaldıkça, tekrarladığım ezeli yalanıma, onu da inandırdım. Sıhhatim, rengim, afiyetim ciddi değildi. Âdeta hepsi bendeki hastalığın zahirî maskeleriydi. Asabım bozuktu. Dimağımdan mustariptim. Sözde doktorlar bana alkolle, yorgunlukla, meşguliyetle beraber aşkı da katiyyen menediyorlar, "kadın senin için zehirli bir hançerdir!" diyorlardı. Bu yalanları o kadar sahih gibi söylüyor, o kadar ciddi tafsilat veriyordum ki, Sütûde bana acımaya başladı. Aşkı birdenbire merhamet oldu.

— Evet, her şeyden mahrum. Tıpkı bir mefluç gibi.

— Ne yazık, ne yazık... Diyordu.

Ben tehlikeyi kolayca savdığım için seviniyor, bu sevinçle beyaz, nefis ellerini tutuyor, öpüyordum. Bu eller, Yarabbi... Bu vücut, bu taşan, bu galeyan eden güzellik... Kimbilir buna sahip olan ne kadar mesut olacaktı. Çesban'ın meyus olmakta çok hakkı vardı. Bu kız sevildikten sonra mümkün değil unutulamazdı.

Yağmur iyice dindiği için müsaadesini istedim.

— Gece kalsanıza... Ağabeyim şimdi gelir. Annem de gelecek.

— Bir işim var. Bu akşam mutlaka İstanbul'da bulunmalıyım.

— Ne vakit sizi bekleyeyim?

— Mademki burada bana acıyan müşfik bir kalp buldum. Her vakit sizi ziyaret edeceğim. Sütûde'ciğim. Her vakit...

Eflatunî denemeyecek bir derâguş içinde kalktık... O an bilmem, nasıl münasebetsiz, nasıl uğursuz, nasıl şenî bir fikir dimağıma doldurdu.

— Hakikaten güzellik, çirkinlik hakkındaki d   ncen doğru mu S t de? Diye sordum.

— Evet, dedi.

— Yalan.

— Vallahi sahih.

— O halde hakikaten fikrinde samim  isen, senin için ideal bir    k var, dedim.

— Kim?

— Son derece  irkin!

— Oh.

— Hatta topal!

— Oh.

— Hem ya lı, Benden çok büyük.

— Oh kim?.. Kim?..

—  irkinler kralı!

 ri, siyah gözleri birdenbire bulutlandı. Öyle durdu.  irkinler kralı şüphesiz gözünün önüne gelmişti. Ada'da her sene en güzel kadına "kraliçe" unvanı vermek  detti. Kraliçe, her sene değişir, eskisi unutulmazsa bile ikinci derecede kalırdı. Buna mukabil erkeklerin arasında da bir " irkinlik kralı" intihap olunur. Ali Bey, on senedir bu unvanı muhafaza etmişti. On sene içinde Ada'ya kendinden çirkin bir adam gelmedi. Onun için me hurdu. Uzv  çirkinliği, ahl kının berbatlığı yanında mücessem bir kutsiyet gibi pak kalırdı. Son derece sarhoş, politikacı, kavgacı, mütecaviz, dedikoducu, pis bir herifti. Mütemadiyen karı alıp bo uyordu. Bütün hayatı hizmet i kızlarla, balıkçı kızlanrıyla geçiyordu. Yüzü... Kılları tıra  edilmiş bir orangutan surat! Anlatamam, anlatamam. Çürük dişlerinin, kocaman korkunç ağzında öyle çirkin bir sırtı ı vardı ki... Bana soğuk  rpermeler verirdi. K   k ken çektiği kemik

hastalığından sağ bacağı beş santimetre kadar kısa kalmıştı. Uzun, zayıf kollarını sallayarak otuz beş derecelik bir zaviye ile dört tarafa yalpa vurarak yürürken, onu gören çocuklar, korkularından bağırırlardı. Hâsılı bu bir insan değil, bir alâmet, bir rezaletti. Tabiatın bir rezaleti, tabiatın bir küfrüydü. Sütûde, derin bir hülyaya dalmış gibi birdenbire sustu. Veda ettim. Onu öyle bıraktım, çıktım. Çamurlu sokaklardan inerken o kadar hafiflemiştim ki... Kollarımı kanat gibi oynatsam, doğru iskelenin üzerine uçabileceğim sanıyordum.

* * *

Geçen yaz...

..... Sütûde'nin çirkinler kralıyle muaşakası herkesi şaşırttı. Kimse inanamıyordu. Fakat iş birdenbire ciddileşti. Bu güzel, bu emsalsiz kız, o gudubet, o bitkin, o iğrenç herifin, kovulmuş yedi karıdan arta kalmış, pis yatağına kaçtı. Ne akrabalarının mümanaat ini ne ailesinin reddini dinledi. Zavallı güzel Çesban da ümitsiz kalınca yaşayamadı. Bu şenî izdivacın ertesi günü, kendini öldürdü. Bana gelince... Tuhaf bir ıstırap içinde üzülüyordum. Çirkinler kralıyle Sütûde'nin birbirlerine sarılmış, dudak dudağa hayalleri zihnimi dolduruyor. İğrenç çirkinliğinin ilâhi güzellikle kaynaşması, ruhumda bir gazap isyan ettiriyor. Şair Fâzıl, "aş"ı, hodgâm tabiat tarafından –cinsimizin temadi si için– bize insafsızca oynanılmış bir "dek" telâkki eder. Der ki:

Bu vücudun heves-i Leylâsı,

O vücudun sebep-i eşfası...

Acaba şuh gençlerin hasta ihtiyarları, en güzellerin en çirkinleri böyle delice sevmelerinde de bu ahlâksız, bu menfaatperest tabiatın gizli bir hilesi, gizli bir kârı mı var?

İşte, şimdi ben bunu düşünüyorum...